

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

An enarrata in confessione invalida remaneant reservata? Quid de oblitis
in eadem §. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

diximus, remanet in hoc poenitente obligatio consentienti directè apud legitimum ordinarium Confessarium hoc peccatum, sicuti alia peccata mortalia non reservata, & nondum confessà; hæc enim obligatio, cum sit à Christo Domino inducta, non potest tolli ab illo, qui solum, absolvit illud peccatum indirectè, & Superior nunc, solum, abstulit reservationem, quam auferre poterat, non verò directè absolvit peccatum, quod sibi non fuit expositum. Hæc sententia cæteris videtur probabilior, atque ex ejus ratione facile fundamentis duarum præcedentium responderi potest.

6. Inquires. Cuiam Confessario est deinde aperiendum ejusmodi peccatum oblitum? certum enim est, ut diximus, debere subdici elavibus, ut directè absolvatur. Respondeo. Non necessario opus erit illud aperire Superiori, vel ejus Delegato potenti absolviere à reservatis; quia jam reservatio est ablata, ut dictum est: sed satis erit, si subdatur Confessario communi approbato, valenti absolviere à mortalibus, nam non sufficit, si subdatur Sacerdoti simplici, hic enim non habet potestatem absolviendi directè mortalia, sed solum venialia, ut expressè docet Delugo a cum

a Delug. l. c. n. 88. b Cess. lib. 2. c. 10. §. 3. num. Met. Con. 55. ff. no.

Swario, & Valquez, & nos idem judicavimus in Metho d b Confessionis.

§. V.

An enarrata in Confessione invalida remanent, reservata. Quid de oblitis in eadem?

1. Dico Primò. Si Confessio fuit invalida, quia dolosè tacuisti, vel peccatum aliquod reservatum, vel aliquid mortale, non reservatum, non cessabit ejus reservatio, ut docet ibidem Delugo c quidquid benignius, videatur Concedere Castropal. d Ratio est, quia præsumi, nec debet, nec potest, Superiorem velle tollere reservationem ab eo, qui sic fraudulenter se gerit.

c Delugo n. 106. d Castrop. de pan. p. 15. §. 6 n. 2

2. Dico secundò, cum eodem num. 102. Si Confessio fuit invalida ob alia capita, ob defectum v. g. doloris, seu propositi, valde probabile est, tolli reservationem illorum peccatorum, quæ confessus es apud potentem absolviere à reservatis. Ratio est, quia licet ab illorum reatu absolutus non fueris propter

Confessionem invalidam, tamen jam te Superiori præsentasti, ab eo poenitentiam, & medicinam de ejusmodi reservatis recepturus, ergo non est, cur reservatio auferenda non sit. Notat verò ibidem rectè ex Vasq. Delugo. te debere observare, quæ opposita tibi fuere in illa Confessione, quamvis invalida, quia sub onere illa præstandi, videtur Superior eam reservationem abulisse.

3. Atque id verum est, etiam, quando ejusmodi Confessio facta invalidè fuit apud Delegatum, v. gr. apud Confessarium electum per Bullam Cruciatæ, vel apud Confessarium à Prælato tibi concessum, ad Absolutionem peccati tui reservati. Nam licet ii Delegati non habeant potestatem absolviendi, nisi in Sacramento Poenitentia, quod in hoc casu supponitur invalidum, tamen ex usu, & benignitate Ecclesie, ipse Superior intelligitur tollere reservationem illam, quoties poenitens se præsentat Delegato legitime constituto ab eodem Superiore, Ita Trullench. e aliique.

4. Si in Jubilæo simile quid occurrat, ex alio capite potest evenire, ut in casu, de quo loquimur, non tollatur reservatio, quia nimirum ex vera sententia in Jubilæo requiritur Confessio valida, saltem, quando quis peccatis mortalibus aggravatur: Si ergo Confessio tunc est invalida, tu non lucraberis Jubilæum, & consequenter, nec Jubilæi beneficiis, (inter quæ est ablatio reservationis,) frui poteris.

5. Comitulus, f & Henriq. g tolli etiam in Jubilæo, prædictam reservationem putant; quibus non assentior, quia etiam, si probabile sit, Confessionem non requiri ad Jubilæum acquirendum, in eo, qui non habet mortalia, at in eo, qui iis laborat, requiri omninò, nec sufficere contritionem, puto cum Delugo. h

6. Dico tertio. Difficile mihi est, decernere, an etiam reservatio peccati bona fide oblitæ, atque adeò quod quis non confessus est, tollatur in his Confessionibus invalidis ex proximè dictis capitibus. Nam, ex una parte, is non accepit Poenitentiam, vel remedia à potente illum absolviere, ut fuit in casu n. 2. quia non enarravit illud peccatum reservatum, cujus per inadvertentiam oblitus est, ergo non poterit gaudere benignitate dicta n. 2. At, ex alia parte, ipse jam se præsentavit Superiori, vel ejus Delegato, paratus illud peccatum

tum

2 Delugo de pœnit. disp. 20. num. 106.

um enarrare, si oblitus non fuisset; ergo non videtur privandus dicta benignitate Ecclesiæ, qua reservatio peccatorum obliorum tollatur, & ita tenet Delugo. a Verum ego hæreo, quia esse paratum, non videtur esse ad hoc sufficiens. Decernant sapientes.

§. VI.

An cum quis absolvitur, remaneat absolutus ab excommunicationibus oblitis.

1. Hactenus egimus de peccatis oblitis, nunc breviter de oblitis excommunicationibus dicamus: An scilicet, quando Confessor præmittit Absolutionem à Censuris per illa, vel similia verba, *Absolvo te ab omni excommunicatione, in quantum possum, & indiges*, subjungitque Absolutionem à peccatis, an, inquam, per prædictam absolutionem deleatur excommunicatio, qua pœnitens erat irretitus, sed ejus immemor, Confessario nequaquam aperuit.

b Lib. 2. Meth. Cōf. c. 14. §. 3. an. 55.

Respondeo, ut alibi b dixi, posito, quod Confessarius habuerit potestatem, seu Jurisdictionem ad ejusmodi excommunicationem auferendam, deleri; unde postea pœnitens illius recordatus, illius Absolutione non indigebit. Ratio est, quia Confessor semper habet; habereque debet intentionem simpliciter absolutam absolvendi, quantum licitè potest; servandique partes omnes officii sui, quas non servaret, si absolvere intenderet à peccatis, & non à Censuris. Id quod propter eandem rationem est verum, non solum in Confessario ordinario, sed etiam in Delegato, ut notat Coninck. c

c Coninck. disp. 8. de pœn. dist. 12. num. 94. Castrop. de pœn. p. 15. §. 6. n. 5.

Si Confessarius careat jurisdictione ad absolvendam eam excommunicationem oblitam, illam non deleri, nimis est manifestum. Quare, quando ea in mentem revocabitur, legitimo Superiore indigebit.

2. Dixi (quantum licitè potest) quare, si in privilegio, seu in Jubilæo esset forma, ne possit licitè quis absolvi, nisi aliqua condicione adimpleta v. gr. nisi satisfacta parte, non censeretur Confessor per illud *Absolvo te ab omni excommunicatione*, absolvere, si parti minimè sit satisfactum, ut rectè notat Delugo. d Ratio est, quia, ut dictum est, Confessor solum habet, habereque præsumitur intentionem

absolvendi quos, & quantum validè, & licitè potest.

3. Petes, si Confessor absolvere potens, absolvat à peccatis, dicendo *Absolvo te à peccatis tuis*, nulla præmissa formula Absolutionis à Censura, ut usu venire solet in brevibus Confessionibus, & non raro in articulo mortis, remanebitne ignarus suæ Censuræ; immo, & conscius, si tamen propter imminentem mortem loqui non potest, remanebitne; inquam, absolutus ab illa, quam is Confessarius potest absolvere?

5. Respondeo, Remansurum, ut docet Suarez. e Ratio est, quia in illo, *Absolvo te à peccatis*, involuitur Absolutio à quocumque vinculo nato ex peccatis, atque adeò à Censuris: cum igitur ejusmodi Confessor supponatur, velle licitè fungi suo munere, supponetur etiam ab eo Censuræ vinculo Pœnitentem absolvere; multoque magis id erit in articulo mortis, si tunc expressè absolvens intendat per illa verba sola, *Absolvo te à peccatis*, absolvere etiam à Censuris. Ad majorem autem certitudinem, sic absolvat, *Absolvo te omnibus Censuris, & peccatis*, quia certum est, illud, *Ego te absolvo*, sufficere ad Absolutionem peccatorum, quod non est ita certum, licet sit probabilissimum, sufficere etiam ad Absolutionem Censurarum.

e Suar. de cens. dist. 10. sc. 3. n. 9.

§. VII.

Casus reservatos, qua ratione possit quis fateri Superiori, vel Inferiori Delegato.

1. Quandoquidem pluries firmatum jam est supra posse Superiorem, vel inmediate per se, vel per suum Delegatum casus reservatos absolvere, quæret aliquis, an, qui habet casus reservatos, possit hos solos fateri Superiori potestatem habendi illos absolvendi, & ab ipso absolvi, ac pro cæteris remitti ad inferiorem, vel contra fateri solos non reservatos inferiori, qui absolvat, remittatque pro cæteris reservatis ad Superiorem.

2. Dico f absolutè id fieri non posse. f *Vt id.* Ratio est, quia esset dimidiare Confessionem dixi lib. 2. sine necessitate. Quare in hisce eventibus, Meth. Cōf. vel Superior audiat omnia, & absolvat, vel c. 10. §. 1. audiens reservata, extra Confessionem, tol n. 27. lat reservationem, seu mittat ad inferior-

R 2 rem,